

Wees niet bang

Alex Smith bij Boekerij:

Doe niet open

Wees niet bang

Alex Smith

Wees niet bang

Sommige legendes zijn dodelijk...

Deel 2 van de *Robert Kett*-serie

Vertaald door Tasio Ferrand

ISBN 978-90-492-0752-6

ISBN 978-94-023-2576-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Bad Dog*

Vertaling: Tasio Ferrand

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 Alex Smith

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Barry, de grote hond

Proloog

Donderdag

Het was gewoon niet hetzelfde zonder de hond.

Maurice was een kleine rotzak geweest, zeker. Het beestje, een kruising tussen een mopshond en god mocht weten wat, had tijdens hun dagelijkse wandelingen door de velden nooit eens níét tot aan zijn nek in de koeienstront gezeten. Hij had het grootste gedeelte van zijn leven besteed aan pogingen om over alle hekpalen, grasheuveltjes of verbouwereerde ooien te springen die hij tegenkwam, zelfs toen hij al tegen de veertien begon te lopen en zijn vacht meer grijs dan zwart was. Roger Carver had tijdens alle wandelingen bijna constant naar de hond moeten schreeuwen, de hond ergens uit moeten redden of de hond naar huis moeten dragen omdat zijn kleine poten moe waren. Maurice was een vreselijke lastpak geweest.

Maar wat zou hij er nu veel voor overhebben om hem terug te krijgen.

Roger zuchtte, een beetje dramatischer dan hij van plan was geweest. Het stof hing dik in de avondlucht en de onlangs geoogste maïsstoppels kraakten onder de zolen van zijn kaplaarzen. Links van hem strekten de velden zich mijlenver uit, helder en open, zuchtend van opluchting nu ze van hun last waren bevrijd. Rechts van hem was het bos, donker en oeroud, de bomen al doortrokken met oranje en bruine tinten. De herfst was nu echt aangebroken, en het zou nog een koude herfst worden ook. Hoewel het klimaat van East Anglia berucht onvoorspelbaar was, woonde hij al lang ge-

noeg in dit deel van de wereld om de seizoenen van tevoren te kunnen inschatten.

‘Je vindt er dus niet echt wat aan,’ zei Sally, die een paar stappen achter hem liep. Het klonk als een beschuldiging, en toen hij achteromkeek en haar zure gezichtsuitdrukking zag, wist hij precies hoe ze het had bedoeld.

Plotseling ontstak er woede in hem, of misschien was het zelfs wel haat, en hij slikte de emotie snel weer weg. Uit gewoonte keek hij uit naar zijn hond, maar hij voelde die vreselijke moker zijn hart weer pletten op het moment dat hij zich herinnerde dat Maurice er niet was. Dat hij er nooit meer zou zijn.

Stomme kleine rotzak.

‘Ik voel me prima.’ Hij hoorde de passieve agressie in zijn stem.

‘Ja, je voelt je *príma*,’ reageerde ze op onverholen sarcastische toon. ‘Je voelt je altijd *príma*.’

Hoe waren ze in dit stadium beland, Sally en hij? Ze waren pas zeven jaar bij elkaar. Dat was toch zeker niet lang genoeg om nu al rot in de fundering van hun relatie te hebben? Ze waren allebei jong – hij was net een paar maanden vijftientig, zij zou dat over een paar weken zijn – ze hadden goede jobs en geen kinderen, en ook geen kinderwens. De wereld lag aan hun voeten, en ze hadden zo staan te popelen om er hun tanden in te zetten. Maurice was hun enige zorg geweest, de oude hond, het enige wat hen aan de leiband had gehouden. Nu hij er niet meer was, was alles mogelijk.

Tenminste, volgens Sally.

‘Luister,’ zei ze. ‘Je hebt het zelf gezegd: hij had pijn. Zijn tijd was gekomen.’

Ze naderden het einde van het veld, de opstaande randen van harde aarde waar ze hun enkels over zouden kunnen verzwikken. Iets verderop, waar het land en het bos elkaar ontmoetten, stond een gehavend draaihek, en Roger wist dat daarop ergens *ROG + SAL + MAURICE FOREVER* stond, de letters die ze er met de sleutels van Sals appartement in hadden gekrast toen ze pas met elkaar gingen.

‘Ik weet het,’ zei Roger. ‘Het is oké. Ik zei dat het oké was. Wat moet ik nog meer zeggen dan? Dat je mijn hond hebt vermoord?’

De woorden hadden zijn mond verlaten voordat hij ze wist tegen te houden, maar hij kon ze niet terugnemen. Hij hoorde Sally naar adem happen en zette zich schrap voor wat er komen zou. Maar ze antwoordde niet, en toen hij achteromkeek zag hij dat ze was blijven staan. Het laatste beetje zon reflecteerde in de tranen die zich in haar ogen verzamelden, die sporen trokken over haar stoffige wangen.

‘Is dat wat je denkt?’ vroeg ze.

Roger haalde zijn schouders op, schraapte zijn keel. Hij stak zijn hand uit en pakte het hek vast, het hout was vochtig onder zijn aanraking.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Maar je bleef aandringen. Je liet het gewoon niet los. Hij had geopereerd kunnen worden. Hij had misschien nog jaren kunnen leven.’

Sally schudde haar hoofd, haar armen zo strak om haar bovenlichaam heen geslagen dat haar witte jas wel een dwangbuis leek.

‘Hij was stervende,’ zei ze. ‘Dat was wat de dierenarts zei. Ik dacht... Ik heb je niet gedwongen om daar naar binnen te gaan. Ik dacht dat je het zelf wilde.’

‘Het was wat jij wilde,’ zei Roger. ‘Dat is wat jij altijd hebt gewild. Je wilde gewoon van hem af.’

Hij wachtte op de smeebedes, op de spijtbetuigingen, op de verontschuldigungen. Maar in plaats daarvan veranderde de triestheid die haar gezicht tekende in iets anders.

‘Val dood, Roger,’ zei ze.

Ze draaide zich om en liep struikelend over haar eigen kaplaarzen weg.

‘Wát?’ zei Roger, zich bijna verslikkend in het woord. ‘Nee, val zelf dood. Trut.’

Hij draaide zich van haar weg, klom over het hek en beende door de meidoornstruiken die erachter groeiden. Na drie stappen op het volgende veld gezet te hebben, de woede met elke hartslag zo hard

door zijn hoofd pulserend dat de lucht danste, dwong hij zichzelf om te blijven staan.

‘Shit,’ mompelde hij.

Hij was boos op Sally omdat ze gelijk had. Maurice was op sterven na dood geweest. Ja, ze hadden hem misschien kunnen opensnijden en genoeg kankercellen kunnen wegsnijden om hem op de been te houden, maar hij zou chronisch pijn hebben geleden en dagelijks medicijnen nodig hebben gehad, als hij de operatie en de herstelperiode al zou hebben overleefd. Het arme beest was nagenoeg blind geweest en had amper nog kunnen lopen. Hij had een fantastisch leven gehad, en ze had gelijk: de tijd was gekomen om hem te laten gaan.

In de verte hoorde hij Sally een gefrustreerde schreeuw uitstoten. En deze keer nam hij het haar niet kwalijk. Hij gedroeg zich als een hufter.

‘Shit!’ zei hij weer. Hij draaide zich om en liep terug naar het hek. ‘Sally!’ riep hij. ‘Sal, wacht even, het spijt me.’

Er was in het veld geen spoor van haar te bekennen, en dat betekende dat ze moest zijn weggerend. Roger begon achter haar aan te hollen, en de manier waarop de aarde onder zijn stappen afbrokkelde gaf hem het gevoel dat hij in een droom rende en nergens kwam. Hij hield zijn ogen op de grond gericht om te zien waar hij zijn voeten neerzette, staarde zo geconcentreerd naar de aarde dat hij het bijna miste: een witte flits tussen de bomen aan de linkerkant.

Hij bleef staan, zijn hartslag was het enige geluid in de hele wereld. Even dacht hij dat hij het zich had ingebeeld, maar toen hij door zijn oogharen naar het bos aan de rand van het veld tuurde zag hij het weer. Iets wits dat snel bewoog.

‘Sally!’ schreeuwde hij. Waarom was ze verdomme die kant op gegaan? Het was niet echt een bos, het was slechts een strook eeuwenoud bosland dat zich vanaf hun dorp uitstrekte tot aan Beccles, maar de bomen waren oud en hielden het laatste restje daglicht op afstand. De avond was vroeg gevallen in het bos, en er kropen

schaduwen tussen de knoestige stammen door. Roger rilde in zijn Barbour-jas.

Laat haar maar, dacht hij. Ze trekt wel weer bij.

Maar hij was fout geweest, en hoe langer hij wachtte om zich te verontschuldigen, des te erger het zou worden.

‘Sally!’ riep hij terwijl hij tegen de lage dijk op klom en een tak vastgreep. Hij trok zichzelf de schaduw van een monstrueuze conifeer in en voelde onmiddellijk dat de lucht daar minstens tien graden koeler was. Waar was ze gebleven?

Hij stapte voorzichtig over de wortels, knipperde het stof van de oogst uit zijn ogen en probeerde zich te oriënteren in de steeds veranderende duisternis. Daar, een glimp van iets wits, direct weer verdwenen.

‘Ik weet dat je van hem hield,’ zei Roger, zijn woorden compleet opgeslokt door de bomen. ‘Hij hield ook van jou. Sorry voor wat ik zei, ik ben gewoon nog steeds van slag.’

Haar antwoord was een kreuntje, of misschien werd ook haar stem bijna onhoorbaar gemaakt door het verpletterende gewicht van takken en bladeren boven hun hoofden. Roger aarzelde en keek achterom. Het veld was verder weg dan het had moeten zijn, de dag was te donker. Hij had nooit van het bos gehouden. Als kleine jongen was hij tijdens een schoolreisje verdwaald in Thetford Forest, weliswaar nog geen uur, maar dat is lang genoeg als je negen bent. Niets bezorgde je zo’n nietig gevoel als de bomen, niets bezorgde je zo’n kwetsbaar gevoel.

‘Weet je wat,’ zei hij terwijl hij weer begon te lopen, ‘laten we er even tussenuit gaan. Gewoon wat tijd vrij nemen en een reisje maken.’

Er knapte een twijg onder zijn voet, een geluid zo hard als een pistoolschot. Zijn hart leek wel te exploderen, en hij sloeg een hand op zijn borst.

‘Sally?’

Iets verderop was er nog een geluid, maar het klonk niet als Sally. Het klonk zelfs helemaal niet als een menselijk geluid. Het was een

laag gegrom, bijna als dat van een hond, maar luider. Misschien liet iemand zijn hond uit in het bos. Het was geen gebruikelijke uitlaatroute, ze waren er zelden iemand tegengekomen in alle jaren dat ze het veld overstaken, maar door de grote woonwijken die er in de omgeving werden gebouwd, verhuisden hier constant nieuwe mensen naartoe.

Hij liep door en gebruikte de enorme stammen om zichzelf in evenwicht te houden nu de grond steeds onregelmatiger werd. Zo nu en dan ving hij een glimp op van Sally's jas, die met elke stap dichterbij kwam. Ze was gaan zitten. Of misschien zelfs gaan liggen. Hopelijk om op hem te wachten. Misschien zouden ze elkaar omhelzen, allebei sorry zeggen en dan naar huis gaan. Misschien zou dit echt het begin kunnen zijn van iets nieuws tussen hen, een soort vrijheid. Roger stapte in een poel van zonlicht terwijl hij dat dacht en hij werd bevangen door een hevige opluchting die bijna aan vreugde grensde.

Lang duurde dat niet.

Hij klom over een grote wortel van weer een andere boom, en plotseling was ze daar.

Althans een deel van haar.

Een arm, gehuld in het wit, stak achter een kluit varens vandaan, stuiptrekkend. De hand stuiterde op de grond en leek hem te wenen. Nu hij niet meer liep werd hij zich bewust van een ander geluid, een soort nat geknars.

Hij opende zijn mond om Sally's naam te zeggen, maar vond niets dan stof in zijn longen. Terwijl hij zich met een hand aan de boom vasthield zette hij een stap opzij, toen nog een, en elke keer dat hij dat deed verscheen er meer van zijn vriendin in beeld: haar elleboog, haar bovenarm, haar schouder, haar nek.

In eerste instantie begreep hij niet wat haar huid bedekte, want in de duisternis van het bos leek het op inkt. Pas toen hij nog een stap zette zag hij het bloed op de kraag van haar jas, zo fel en zo rood dat het er nep uitzag. En dat was het eerste wat er in hem opkwam, dat dit niet echt was, dat het een truc was, een grap. Zelfs toen hij

naar haar toe strompelde en haar gezicht zag, haar ogen open, smekend en wanhopig, kon hij het nog niet geloven.

Want wat hij daar zag was onmogelijk.

Er zat iets op haar. Iets groots, gebogen, een lichaam bedekt met plukken samengeklit haar, zo donker dat het uit niets anders dan rook en schaduwen leek te bestaan. De misvormde homp die zijn kop was ging even omhoog, en het snoof door opengesperde neusgaten de lucht op. Daarna stak het de snuit in Sally's borst, en zij stootte een knorrend geluid uit.

Nee.

De angst, niet te vergelijken met iets wat Roger eerder in zijn leven had gevoeld, was een levend ding diep in hem, koud en donker. Met open mond staarde Sally hem aan, en ondanks de schemering van het bos kon Roger duidelijk zien welk woord er op haar bebloede lippen lag.

Alsjeblieft.

Ze bracht haar arm omhoog en het wezen sloeg die met zijn klauw weer neer. Ze probeerde het nog een keer, alsof ze verwachtte dat Roger haar hand zou grijpen en haar weg zou trekken.

Hij deed het niet. Hij kon het niet.

Het wezen, vast een hond, een jachthond, richtte de kop weer op en keek achterom tussen de bomen door. De ogen waren als twee zilveren munten en gevuld met niets anders dan honger en dood.

Maar daaronder grijsden lippen die haast menselijk waren.

Het rook aan de lucht. Het staarde Roger aan. En eronder reikte Sally naar hem met het laatste beetje kracht dat ze nog in zich had.

Het spijt me, wilde hij zeggen. Hij schreeuwde het in zijn hoofd in de hoop dat ze hem zou horen, al zweeg hij, al keerde hij haar de rug toe, al was rennen alles wat hij kon doen. *Het spijt me! Het spijt me! Het spijt me!*

Vrijdag

‘Hoe voel je je, Robbie?’

Hoofdinspecteur Robert Kett deed zijn best om niet boos te kijken, maar het viel hem zwaar. De man die tegenover hem zat in de stoffige kleine kamer achter in het hoofdkwartier van de politie van Norfolk had het soort gezicht waar je direct je vuist in zou willen planten. Met zijn eekhoornwangen en zijn verzameling dubbele kinnen, die stuk voor stuk hun best deden om zich te verbergen achter een zachte, donzige woudlopersbaard, was die vent het toonbeeld van de psycholoog die hij geacht werd te zijn. Het flappende geluid dat zijn natte en snel knipperende ogen maakten klonk haast als het gedrup van een lekkende kraan.

Het was echter zijn glimlach die ervoor zorgde dat Kett wel zou kunnen schreeuwen. Zijn glimlach was zo zacht als kaas en gekromd door een gemaakte meelevendheid. *Ik ben hier voor je*, wilde de glimlach zeggen. *Ik voel je pijn, je kunt me alles vertellen*. Maar de enige boodschap die Kett erin zag was: *sla me zo hard als je kunt!*

‘Wat?’ zei Kett toen hij zich realiseerde dat hij geen woord had gehoord van wat de man zei. Hij bracht zijn hand omhoog, wreef zachtjes over zijn schouder en voelde het dikke verband onder zijn shirt. Het deed nog steeds pijn, de steekwond die hij bij zijn recentste zaak had opgelopen, maar de pijnstillers temperden het grotendeels. Op dit moment was het meer de herinnering aan pijn. De pijn zelf bestond niet echt meer.

Net als Billie, dacht hij. Net als je vrouw. Niets meer dan een herinnering. Niets meer dan een geest.

‘Ik vroeg me af hoe je je voelde,’ zei de psycholoog. Sinds Kett ruim zes weken geleden in het ziekenhuis wakker werd, had iedereen hem die vraag gesteld. En hij gaf weer hetzelfde antwoord.

‘Ik voel me prima.’

Het was natuurlijk gelogen. Hij voelde zich verre van prima. Het gevecht met Raymond Figg had hem een steekwond in zijn schouder en een gemene snijwond op zijn borst opgeleverd. Uiteindelijk zouden die allebei helen, maar de littekens die hij vanbinnen had, zou hij de rest van zijn leven voelen. Hij zag hen nog steeds voor zich, de drie krantenmeisjes die uit hun leven van alledag waren gerukt en een hel in waren gesleept. Vastgebonden, geslagen en bijna vermoord. Het ging nu goed met hen, dat wist hij. Commissaris Colin Clare hield hem op de hoogte van hun vorderingen, en Maisie en haar moeder waren hem zelfs twee keer komen opzoeken in het ziekenhuis. Het had echter heel anders kunnen aflopen. Kett twijfelde eraan of je de stank van zo’n zaak ooit uit je ziel kon krijgen.

‘Robbie,’ begon de psycholoog terwijl hij zijn potlood en notitieblok op zijn beige broek liet rusten. ‘Dit lijkt misschien onbelangrijk, maar als je weer aan het werk wilt, moet je goed door de psychologische evaluatie heen komen. Ik ben hier om je te helpen, maar dat kan ik alleen maar doen als je eerlijk bent tegen me, openhartig.’ Hij liet het laatste woord door zijn mond rollen als een pepermuntje.

Kett voelde zijn gezicht vertrekken van ergernis en haalde er snel een hand over, alsof hij daarmee de boze gezichtsuitdrukking weg kon vegen. Op de nasale stem van de psycholoog na, was het onmogelijk stil, en als er door het raam zo klein als een boek achter in het vertrek niet een fractie ochtendlicht naar binnen had gestroomd, zou hij makkelijk hebben geloofd dat hij zich in een graf tombe bevond.

Zijn graftombe.

De stilte was bijna tastbaar, drukte op hem, en hij zoog zijn longen zo snel vol lucht dat er een pijscheut door zijn schouder trok.

‘Om te beginnen,’ zei hij door opeengeklemd kaken, ‘is het niet “Robbie”. Het is hoofdinspecteur Kett.’

‘Je ziet jezelf in de eerste plaats dus nog steeds als een politieman,’ zei de therapeut zonder een spier te vertrekken. Hij pakte zijn potlood en krabbelde iets op zijn notitieblok. Kett vroeg zich af of hij aan het opschrijven was hoe hij een potlood uit zijn achterwerk moest verwijderen, want als hij niet oppaste, zou hij die instructies nog nodig hebben.

‘Ik begrijp de vraag niet, meneer, eh... Sorry, ik ben uw naam vergeten.’

‘Zeg maar Richard, hoor,’ zei de man.

Ah, de naam die vaak afgekort werd tot Dick, dacht Kett, en hij herinnerde zich dat de man zich als Richard Johnson had voorgesteld. Dick Johnson, synoniem van Lul Piemel. Sommige namen waren zo veelzeggend.

‘Richard. Juist.’ Kett schraapte zijn keel. ‘Ik voel me prima, Richard. Het was een nare zaak, met een aantal nare mensen. Maar twee van die nare mensen zijn dood, en de derde komt de komende decennia niet meer uit de gevangenis. Daar hebben we wel voor gezorgd. Ik leef nog, de meisjes leven nog, en het leven gaat door.’

‘Het leven gaat door,’ echode de man terwijl hij met zijn potlood op een van zijn kinnen tikte. ‘Dat is een interessante woordkeuze.’

‘Is dat zo?’ vroeg Kett, oprecht verward.

‘Is dat zo?’ herhaalde Richard, ondertussen nog wat opschrijvend. Kett keek de kleine ruimte rond en vroeg zich af waar de verborgen camera was en of Pete Porter en Kate Savage en de rest van het team elk moment schaterlachend binnen zouden komen. Maar er was niets, alleen Richard en hijzelf en die vreselijke stilte.

‘Luister, ik weet waarom ik hier ben,’ zei Kett. ‘Ik begrijp dat ik door de psychische evaluatie heen moet komen. Maar het gaat echt goed met me.’

Hij deed zijn best om te glimlachen, maar erg overtuigend deed hij dat waarschijnlijk niet, want Richard maakte een tut-tut-geluid en schreef alweer iets op zijn blocnote.

‘Hoe gaat het thuis?’ vroeg de psycholoog.

‘Daar gaat het ook goed,’ antwoordde Kett.

Strikt genomen was ook dat niet helemaal waar. Alice, Evie en Moira leken gelukkig in de nieuwe woning, en de twee oudste meisjes begonnen eindelijk te wennen aan hun nieuwe school en crèche. Maar sinds Kett uit het ziekenhuis was gekomen, had er een bepaalde spanning tussen hen gehangen. Dat was natuurlijk zijn schuld. Hij had de kinderen naar Norwich gebracht om hun een veilige woonomgeving te bieden, en het eerste wat ze daar meemaakten, was dat hun vader werd neergestoken. Alice was aanhankelijker geworden dan ooit, en Moira leek nog meer van slag dan in de dagen na Billies verdwijning.

Billie.

Kett sprak binnensmonds haar naam uit, alsof hij haar daarmee tevoorschijn zou kunnen toveren. Hij sloot zijn ogen en zag haar voor zich, maar ze was meer dan ooit slechts een geestverschijning. In de afgelopen weken had hij zich tot zijn afgrijzen gerealiseerd dat het beeld van haar gezicht aan de randen was beginnen te vervagen, alsof ze een in water ondergedompeld olieverfschilderij was. Hij wist dat hij zich haar vroeg of laat helemaal niet meer voor de geest zou kunnen halen.

Totdat ze terugkwam natuurlijk. Totdat ze bij hem terugkwam.

Hij zuchtte, voelde weer die duisternis op zijn buik, op zijn borst drukken. ‘De zwarte hond’, zoals sommige mensen het noemden, het gevoel dat hij, wat hij ook deed, nooit meer vrij zou zijn, zich nooit meer helemaal goed zou voelen.

‘Ik doe dit werk al heel lang,’ zei Richard. Kett opende zijn ogen en zag zijn hartslag als een discolamp voor de schaduwen pulseren. De psycholoog leunde naar voren. ‘Met je mond zeg je één ding, maar je lichaam zegt iets anders. Ik weet hoe een man eruitziet wanneer het goed gaat met hem, en zo zie jij er niet uit.’

‘Ik voel me prima,’ gromde Kett. ‘Teken verdomme dat formulier van je en laat me weer aan het werk gaan.’

De psycholoog tikte met zijn potlood op zijn knie, toen op zijn notitieblok, en bestudeerde Kett alsof hij een proefkonijn in een laboratorium was.

‘Mag ik je iets over Billie vragen?’ vroeg hij. ‘Je vrouw.’

‘Ik weet wie ze is, “Richard”’, zei Kett, moeizaam slikkend om zijn toenemende woede te temperen.

‘Mis je haar nog steeds?’

Kett moest op zijn lippen bijten om de bijna uit hem barstende scheldkanonnade in te slikken. Of hij haar miste? Of hij zijn vrouw miste nadat ze vijf maanden geleden op klaarlichte dag midden op straat in Londen werd ontvoerd? Of hij de moeder van zijn kinderen miste? De vrouw met wie hij de rest van zijn leven wilde doorbrengen? De vrouw die misschien dood was of misschien nog leefde of misschien iets ertussenin, maar hij had verdomme geen idee, geen flauw idee, omdat hij niet wist waar ze was? *Of ik godverdomme mijn vrouw mis? Wat denk je zelf dat het antwoord is op die vraag, jij achterlijke teringlijer?*

‘Ja,’ antwoordde hij na een korte stilte.

Richard maakte een aantekening, leunde toen voorover en tikte met zijn potlood tegen zijn tanden. ‘Robbie, is er iets –’

‘Mag ik je een verhaal vertellen?’ onderbrak Kett hem terwijl ook hij vooroverleunde en zo dicht bij de psycholoog kwam dat hij hem zo nodig een kopstoot zou kunnen geven.

Richard slikte moeizaam, maar deinsde niet terug. ‘Dat mag,’ antwoordde hij, waarna hij het klikklak-concert van het potlood tegen zijn voortanden voortzette.

‘Jaren geleden werkte ik aan een zaak,’ zei Kett op zachte toon. ‘Dit was nog bij de Metropolitan Police. Ik was een jonge rechercheur, net van de opleiding af. Ik werd naar een pakhuis vlak bij Docklands gestuurd, een heel krotterig pand. Pete was bij me. Pete Porter dus. Het gebouw stond al een tijdje te koop, en er was een landmeter aan het werk geweest, waarschijnlijk om de boel op te

meten voor appartementen. Maar goed, terwijl hij aan het werk was, ontdekte hij een lijk, half begraven onder een ingestort deel van het dak, alleen de benen staken eronderuit à la de boze heks in *The Wizard of Oz*. Dus hij belt de politie natuurlijk, en ik word erop afgestuurd. We schuiven het metaal en het puin opzij om een kijkje te nemen en we zien daar een man liggen. En weet je hoe hij is gestorven?’

Richard schudde zijn hoofd, zijn ogen zo groot dat ze op ingemaakte eieren leken. Het potlood tikte nog sneller, net een metro-noom.

‘Iemand had twee potloden in zijn gezicht geramd, in elk oog één. Ze waren helemaal door zijn oogkassen heen geprikt en hadden de frontale kwab doorboord, hij had dus in feite een lobotomie ondergaan.’

Nadrukkelijk keek Kett naar het potlood van Richard, die abrupt ophield ermee te trommelen.

‘Probeer je eens in te denken hoeveel kracht ervoor nodig is om dat te doen,’ zei hij. ‘Om een potlood in iemands schedel te duwen. Maar het kán dus.’

Het was moeilijk te zien in de schemerige ruimte, maar het bloed leek grotendeels uit Richards gezicht te zijn weggetrokken. Naar achteren leunend legde hij het potlood op zijn bureau en keek Kett weer aan. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar draaide zich opeens weer naar zijn bureau toe, trok een la open en legde het potlood erin.

‘Eh...’ zei hij terwijl hij de la dichtduwde.

‘Eh... Precies,’ zei Kett. ‘Dat is een interessante woordkeuze. Dus wat dacht je ervan, Richard, laat je me weer aan het werk gaan?’

Voordat de psycholoog kans zag om te antwoorden, klopte er iemand aan die niet op een reactie wachtte, maar direct de deur opengooide. Tot zijn verrassing merkte Kett dat hij opgelucht was toen hij commissaris Clare chagrijnig naar hem zag kijken.

‘Sorry,’ zei Richard, ‘maar u kunt hier niet binnenkomen. Dit is een vertrouwelijke sessie.’

‘O, zeik niet, Johnson, sufkop,’ zei Clare. ‘Zet even een krabbel onder die papieren van hem, wil je?’

‘Dat kan ik absoluut niet doen,’ zei Richard hoofdschuddend. ‘U moet begrijpen dat hoofdinspecteur Kett ernstige fysieke en psychologische trauma’s heeft opgelopen door toedoen van een gevaarlijke crimineel, dat hij aan angsten en hoogstwaarschijnlijk aan depressies lijdt, dat de incidenten rond de vermissing van zijn vrouw hem hebben beschadigd en hem potentieel roekeloos en gevaarlijk hebben gemaakt. Hij heeft een neiging tot zelfdestructief gedrag die elk moment kan opspelen en voor iedereen verwoestend zou kunnen zijn. Hij is totaal niet geschikt voor operationele dienst. Hij moet rusten, hij moet tijd met zijn kinderen doorbrengen en hij moet wekelijks bij mij langskomen tot ik vind dat hij weer beter is.’

‘Hij moet zijn evaluatieformulier ondertekend hebben,’ zei Clare. ‘En dat ga jij nu direct doen, of ik sluit je hier op en steek de sleutel zo ver in je achterwerk dat je een week moet wachten tot dat ding weer tevoorschijn komt. We hebben hem nodig, en we hebben hem nú nodig.’

‘Waarom?’ vroeg Kett.

Met een duistere blik in zijn ogen keek Clare hem aan.

‘Omdat we een dode vrouw in het bos hebben en er ergens een monster vrij rondloopt.’

Ze reden weg in Clares auto, een beest van een Mercedes dat eruitzag alsof het in de jaren tachtig thuishoorde. Aan de binnenspiegel hingen niet één, maar wel vijf dennenboomvormige luchtverfrissers die zo sterk roken dat de geur op Ketts keel sloeg. Terwijl de oude auto grommend over de oprit de tweebaansweg op reed, zette hij het raam op een kier. De wind blies loeiend naar binnen.

‘Sorry,’ zei Clare.

‘Geen probleem,’ zei Kett, die zijn best deed om niet over zijn nek te gaan. ‘Ik bedoel, vijf van die dingen lijkt me een beetje extreem. Hoe ademt u hier eigenlijk?’

Verward keek Clare hem even aan. Kett tikte tegen de luchtverfrissers en ontketende daarmee nog een stoot van de giftige damp. Hij was in de loop van zijn leven vaak in dennenbossen geweest, en daar had deze geur nooit gehangen. De enige plek waar hij dit ooit had geroken was in zo’n dixi.

‘O, dat,’ zei Clare. ‘Het stinkt hier inderdaad een beetje. Dat komt door de kinderen. Tieners zijn walgelijk. Al die rugtassen met vieze gymkleding. Ik kan wel een nieuwe openmaken, ze zitten in het dashboardkastje.’

‘Nee!’ zei Kett. Hij keek Clare aan en vroeg zich af of de reukzin van de commissaris was aangetast door de hoeveelheid haar in zijn neus. ‘Jezus, nee. Het is wel goed zo, echt. Waarom zei u sorry?’

‘Richard Johnson,’ antwoordde Clare terwijl hij een bus inhaalde. De auto schudde verontrustend, alles rammelde, inclusief Ketts botten. ‘Die ouwe lul. Die man ziet eruit als een gebakken aardappel en is net zo nuttig. Hoort zichzelf maar wat graag praten. Maar hij is de zoon van de hamster van de broer van de man van de nicht

van de hoofdcommissaris, of zoiets, dus we komen niet van hem af. Hij ondertekent dat evaluatieformulier van je wel.'

Opnieuw wierp Clare hem een blik toe.

'Als je dat wilt tenminste,' zei hij. 'Hoe gaat het met je, Robbie?'

'Prima,' antwoordde Kett zonder nadenken. 'Heb me nooit beter gevoeld.'

'Vast,' zei Clare. 'Geloof me, met mij is het ook vaak "prima" gegaan. Je komt er wel uit. Ik weet dat je je zorgen maakt om Billie. Ik weet dat je teleurgesteld bent.'

Teleurgesteld was nog zacht uitgedrukt. Hij zag nog steeds Raymond Figg in de lichten van de rioolwaterzuiveringsinstallatie staan, hij hoorde nog steeds die schuimbekkend uitgesproken woorden uit zijn mond komen.

Vraag me waar Billie de Varkensman van kende. Vraag me wat het te maken heeft met die jongen van Khan. Jullie smerissen denken altijd dat we allemaal Jack the Rippers zijn die in hun eentje werken. Jullie denken dat we niet met elkaar praten. Maar dat doen we wel, we delen van alles, we wedijveren met elkaar, we volgen elkaar verdomme gewoon op Facebook. Je denkt dat ik het niet weet, maar ik weet het wel, ik weet waar ze –

En toen had Lochy Percival hem vermoord, en de woorden die hij wilde gaan uitspreken, waren in het graf van zijn lichaam verzegeld. Voorgoed.

'Ik heb Bingo vanmorgen gesproken,' zei Clare. 'Ik was benieuwd naar hun vorderingen, of ze al iets over die Varkensman hadden ontdekt. Hij heeft er een heel team op gezet, geleid door je oude maat rechercheur Ridgway. Ze gaan hem vinden.'

Kett knikte. Dit wist hij natuurlijk allemaal al, want ook hij had Bingo gesproken. Hij sprak Bingo elke dag.

En elke dag vroeg hij: *Nog nieuws?* En het antwoord was altijd hetzelfde.

Niets.

'Ze vinden haar wel,' zei Clare terwijl hij een van zijn grote handen van het stuur haalde en op Ketts ongedeerde schouder legde.

Hij kneep er even in en liet hem los. ‘Ze zullen haar vinden.’

Het waren positieve woorden, maar ze ontketenden desondanks weer een verpletterende stortvloed aan duisternis in hem, een last zo zwaar dat hij het liefst in foetushouding op de vloer van de auto zou willen gaan liggen. Zo goed en zo kwaad als het ging verdreef hij het gevoel, en hij staarde uit het raam naar het voorbijtrekkende landschap. De zomer was afgelopen, de velden waren leeg na de oogst. De herfst hing in de boomtoppen en aan de horizon, trok gestaag het land binnen en joeg gaandeweg v-vormige zwermen vogels naar het zuiden. De herfst was altijd zijn favoriete seizoen geweest.

Het was ook Billies favoriete seizoen geweest.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en scrolde door de nummers.

‘Vindt u het erg?’ vroeg hij, al wachtte hij het antwoord niet af. De telefoon ging over, keer op keer op keer, en al die tijd vergat zijn hart hoe het moest kloppen. Nadat Billie was ontvoerd en hij haar op de dag van haar verdwijning had gebeld en gebeld en gebeld, leek zijn hart door een moker vermorzeld te worden elke keer dat hij een telefoon hoorde overgaan.

‘Hallo?’ klonk de stem van de oppas, onmogelijk vrolijk. Kett blies zijn ingehouden adem uit.

‘Met Robbie,’ zei hij. ‘Meneer Kett. Hoe gaat het met de meisjes?’

‘Uitstekend,’ antwoordde ze. ‘Moirra en Evie hebben heerlijk met z’n tweetjes gespeeld. Alice is... Alice is, eh...’

‘Alice is Alice,’ zei hij. ‘Maak je geen zorgen, ik snap wat je bedoelt.’

‘Het gaat goed met haar, hoor,’ zei de oppas. ‘Zolang ik maar niet haar iPad probeer af te pakken.’

‘O, doe dat inderdaad maar niet,’ zei Kett. ‘Het is alsof je een pot honing van een grizzlybeer afpakt. Ze is in staat je ledematen van je romp te trekken. Ik zal je niet te lang ophouden. Ik wilde alleen maar –’

‘Wie is dat?’ klonk een hoog stemmetje dat hij direct herkende.

‘Dat is je papa,’ antwoordde de oppas. ‘Wil je hem spreken?’

Ze moest geknikt hebben, want er klonk een ruisend geluid, en toen begon Evie als een stalker zwaar in de telefoon te ademen. Net toen hij wilde vragen of alles goed ging, schreeuwde ze zo hard dat de speaker ervan ratelde.

‘Ik haat bonen!’

Er klonk weer wat geruis, wat geklik, en toen viel de lijn dood. Kett hield de telefoon nog even tegen zijn oor aan gedrukt, fronste en stopte het toestel weer in zijn zak.

‘Alles goed met de kinderen?’ vroeg Clare.

‘Ja, behalve de bonen kennelijk,’ antwoordde hij. ‘Ze zijn alle drie bij een oppas, maar dat is tijdelijk. Als ik weer aan het werk ga, moet ik iets anders zien te regelen.’

‘Babysitter?’ vroeg Clare. ‘Misschien kan ik je wel helpen. Ik kom er nog op terug. Je wilt dus, eh... je wilt weer aan het werk?’

‘Ik zit hier toch, of niet dan?’ zei hij.

‘Zeker wel.’

Clare gaf gas, en de oude auto ging moeiteloos naar honderdzesendertig kilometer per uur. Ze zoefden de auto’s vol kinderen met opengesperde ogen en hun hijgende honden en vermoeide ouders links van hen voorbij.

‘Waar gaat deze zaak over?’ vroeg Kett.

‘Een vrouw van eind twintig, begin dertig,’ zei de commissaris. ‘Geen identiteitsbewijs. Ze werd vanmorgen ontdekt door mensen die hun hond uitlieten in een bos ten noorden van Beccles. Ze gingen ervan uit dat ze door een dier was gedood.’

‘Een dier?’ zei Kett. ‘Ik had niet gedacht dat er in Norfolk dieren waren die je konden doden. Wat voor dier?’

‘Een hond,’ antwoordde Clare. ‘Een grote. De borst en de nek van het slachtoffer zijn opengereten, en ze had een aantal penetrerende wonden. Heel akelig.’

‘Is de hond ergens gezien?’ vroeg Kett.

Clare schudde zijn hoofd. ‘Er zijn ook geen getuigen. We hebben een boer die beweert dat hij de vrouw gisteravond met een man zag lopen. Hij herinnert het zich omdat ze zelf geen hond bij zich